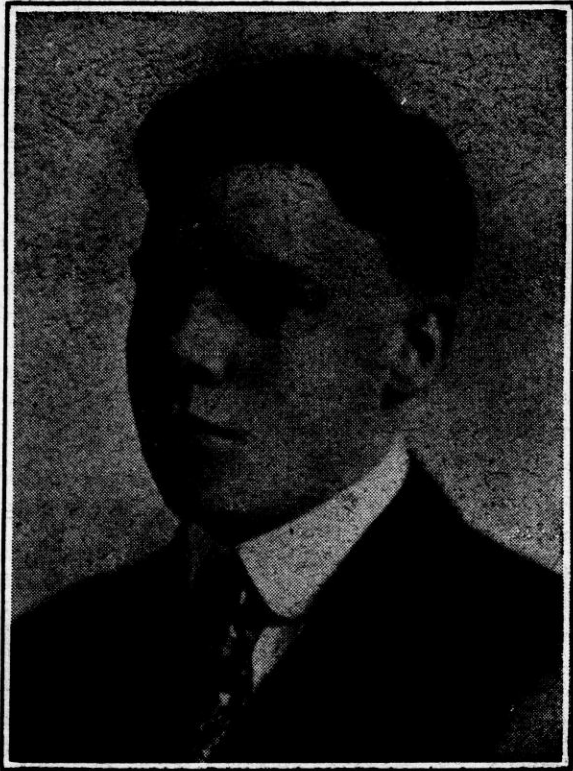

ARG. 2.

MINNEAPOLIS, MINN., DECEMBER 1916.

NO. 12.

ERIK GUSTAV JANSSON.

En av de fem mördade kamraterna.

Ett av det sociala krigets många offer blev vår kamrat Erik Gustav Jansson (Gust. Johnson), från Seattle, Wash.

Det var sönd. den 5 november, och ännu ett försök skulle göras av Industrial Workers of the World, att erövra deras konstitutionella rätt — att tala på gatorna i Everett, Wash., vilken rätt myndigheterna i den staden tagit i sina egna händer och förbjödo arbetarna att utnyttja.

Tre hundra medlemmar av I. W. W. samlades på morgonen i lokalen i Seattle. Och strax före kl. 12 mid. då "Verona" skulle avgå till Everett marscherade 300 man i ordnad parad in på Colman dockan. Ungefär två hundra-sextio man var allt båten kunde ta (ibland dessa 260 var Gust. Johnson); resten togo passage på en annan båt.

Framkomna till dockan i Everett, fingo "Veronas" passagerare icke landstiga, ty högsta polis-ämbetsmannen sheriff Donald MacRae, omringad av sin nyrekryterade polisstyrka, steg fram och, med handen på pistolen, förklarade, att de (I. W. W.) ej fingo landstiga.

Skott växlades. Döda och sårade på båda sidor. Gust Johnson var en av de dödade kamraterna. Han var född i Örebro, Sverige, den 28 feb. 1894, hade varit medlem av Örebro ungdoms-socialistiska klubb, kom till Amerika i april 1914, ingick som medlem skand. avd. No. 3, av local 178 I. W. W. den 16 dec. 1915, mördades ombord på ångaren "Verona" av en av parasitklassens lakejer den 5 nov. 1916.

Det var någon dag i slutet av mars eller början av april 1915 då jag första gången träffade honom; det var på en husbyggnad där vi båda arbetade. Efter slutat arbete hade vi sällskap hemåt på spårvagnen. Som vi satt och samtalade, drog jag upp ur fickan "Solidaritets" vår nya skandinaviska I. W. W. tidning, och frågade om han sett den förut, på vilken fråga han först såg på mig en smula överraskad, och därpå

svarade i ett tonfall av förståelse: "Ja — den är bra!"

Därpå följde konversation var ur framgick, att Gustav i Sverige hade deltagit i arbetet för ungdoms-socialismen, och jag minnes mycket väl då han omtalade huru han varit med om att arrangera möten för O. Ljungdal, Gustav Svensson, Ivan Oljelund m. fl.

En veckas tid senare, då skand. avd. av I. W. W. skulle ha offentligt diskussionsmöte över "I. W. W. kontra S. L. P.", var Gustav närvarande.

Där gjorde han bekantskap med revolutionära kamrater, med vilka han sedermera alltid sällskapade, om man undantager hans religiösa släktingar, som han bodde hos, men som intet inflytande hade över honom.

Nästan omedelbart efter G. ingått i avd. blev han vald till litteraturagent, vilken post han innehåft allt sedan och skött plikt-troget. Tre (3) gånger i veckan, torsdags-lördags- och söndagskvällarna var Gustav på gatan säljande "Allarm", "Syndikalisten", "Brand" och "Direkte aktion." Detta ansåg han som sin plikt och plikt-troget var Gustav Janssons stora princip; upprepade gånger hörde jag honom säga: "Vad man är bör man visa." Och genom sina ord och handlingar lade han tydligt i dagen, att han var fullt beredd att ta alla konsekvenser revolutionärt arbete medför.

Lördagskvällen den 4de, dagen före han mördades, sålde han vid ett gatumöte över 40 ex. av "Allarm", och det var nästan med ett barns optimism och innerliga glädje han yttrade till kamraterna följande oförgätliga ord: "I vinter ska vi allt sälja mycket tidningar och bedriva intensiv agitation!"

Kära, kära Gustav, mitt bröst sammansnöres, — jag kan inte skriva mera. Må någon annan fortsätta.

Tack för allt vad du gjort och vad du velat göra! — "Vi glömma aldrig."

Baldwin.

EVERETT MASSAKERN.

Dessa förhistoria — Stridens utveckling — Kulmination som resulterar i 7 döda och 49 sårade.

Det är ju självklart att den tragiska händelsen som timade i Everett, Wash., den 5 november, har sin förhistoria.

Redan i mars månad gjorde I. W. W. sina första ansatser, att organisera arbetarna i Everett. D. v. s. gatumöten och föredrag inom hus gick av stapeln. Resultatet synes dock klen, ty ingen avdelning av I. W. W. kunde komma till stånd, och de få som voro intresserade anslö sig tills vidare till Seattle-avdelningarna.

Ista maj nedlade arbetarna vid takspånsvärken (The Shingle Weavers) i västern arbetet, och shingle weavers i Everett ställde sig solidariska i striden.

Några dagar senare gingo sjö-männen på kustbåtarna på sträjk. Ista juni kom, och hamnarbetarna på västkusten nedlade arbetet.

Meningen är ej, att i detta sammanhang detaljera om dessa strider, igångsatta och förda till största delen av A. F. of L. — de ju på förhand dömda att i mer eller mindre grad misslyckas. Men må vi säga, att shingle weavers i Everett varit de mest rakryggade.

Nåväl, den 3dje juli var dagen för en av skogs- och sågverksarbetarna inom I. W. W. konferens i Seattle. Densamma blev en success och en plan drogs upp att ävenså gå åstad och successfullt organisera skogs- och sågverksarbetarna i västern. Konferensen avslutades med denna fasta beslutsamhet hos deltagarna.

Everett såsom ett centrum för denna industri kunde naturligtvis inte undgå att komma med på agitationens karta. Och det dröjde heller icke länge förr än en lokalavdelning å denna plats var organiserad. Kamrat James Rowan sändes dit såsom organisatör.

Första gången polisen enligt order från Everett "Commercial Klubb" blandade sig i hans affärer var vid ett utav hans gatumöten, då de meddelade honom, att enligt stadsförordningen han måste stå 60 fot från gathörnet. All right, då Rowan dragit sig tillbaka 60 fot fortsattes mötet. Men det var inte detta "The Commercial Club" med borgmästaren, polisen och sheriff MacRae som sina hantlangare ville, och efter en stund, då Rowan var som bäst i tagen med distributering och försäljning av litteratur blev han arresterad och fördd till cellen, där för att han utan tillståndsbekräftelse bedrivit handel på öppna gatan.

På natten blev han i cellen slagen och misshandlad på det mest brutala sätt, efter att ha lovat att ej återkomma till Everett blev han utsläppt.

Nu var striden i full gång, gatumöten avhölls för att upplysa arbetarna om organisationens och församlingsfrihetens nödvändighet. Ibland blevo talarna arresterade, ibland inte, polisen syntes få sina order från "Commercial Club" och därför då dessa herrar så behagade upplöstes möten av polisen, talare arresterades och

de utav deltagarna de ansågo fraliga.

På grund av Rowans m. fl. brutala behandling växte avdelningen i numerär, men då stängde polisen lokalen icke en utan flera gånger, samt körde sekreterarna ut ur staden. Inseende att de ej voro starka nog i Everett att upptaga striden effektivt begärde de hjälp från avd. i Seattle vilka hörsammade kallelsen.

Under de senaste månaderna har så möten avhållits på gatorna och i parken, och oftast har polisen blandat sig i det och arresteringar i mängd gjorts, litteratur stulits från talarna, kontanter tagits från de arresterade för att bekosta resan ut ur staden, vattenstrålar och alla andra tortyrmedel ha de blivit utsatta för.

Vid ett tillfälle voro två kvinnor också arresterade, och en av dem, Mrs. Edith Frenette, blev anklagad för "olaga sammankomst" och måste för att få vistas i det fria till tiden för rättsgången sätta 1,000 dollars borgen. Detta var enda gången så att säga lagliga vapen har använts mot arbetarna där i denna strid. Ty prygel och deportation har varit deras motto.

Så till ex. den 9 sept. sköt sheriff MacRae och hans "deputerade" på en liten båt och arresterade 20 I. W. W. medlemmar ombord, under tiden plundrade polisen organisationens lokal.

De 20 arresterade fördes till polis-häktet där de blevo slagna och misshandlade. Då de begärde en laglig rättgång nekades dem detta och blevo de i stället överlämnade till en förklädd mob, på eng. kallad "Vigilantes", ett klubb-bas och därefter deporteras.

Kom så den 30 okt. då 41 man i Seattle köpte biljetter till Everett, för att ånyo söka utnyttja sin konstitutionella rätt. Men samma ögonblick de landstigit, möttes de av 200 beväpnade "vigilantes" från Everett "Commercial Club" och kastades upp i autobiler som förde dem ut till Beverly Park. Här tvingades dessa 41 arbetare att, en i sänder, springa "gatlopp" mellan en kedja av denna valklädda, välgödda, blodtörstiga och beväpnade "respektabla" mob. Under tjuv, svordomar och oartikulerade ljud från de segerdruckna "medborgarna" försiggick denna scen. Några kamrater svimmade av slagen de fingo motaga, en fick skuldran bruten, andra fingo blå ögon, sönder-slagna ansikten och huvuden. Och i sådan ställning lämnades de 20 mil från Seattle, att ta sig fram bäst de kunde. En del erhöilo in-värtes skador och måste anlita läkarett.

Nu beslutades att i "Industrial Workers" införa ett utprop till arbetarna och speciellt till I. W. W. medlemmar om hjälp för Everett stridens vinnande.

Onsdagen den 1 nov. kom en kommitté från olika organisationer i Everett till huvudkvartetet

Strejkare inför dom stol Minnesota.

Allmänna åklagaren på Mesaba Range söker att inverka på utslaget.

(Av Harrison George)

Med ansiktet förvridet av ilska och hat mot ståltrustens revolterande slavar, stod Richard Funk "assistant county attorney," inför en jury av män, vilka svurit att döma de anklagade opartiskt efter de avlagda vittnesmålen och skrek: "Det är hög tid att dessa män lära sig förstå vädan av att trotsa lagen!" "Ämnar ni låta dessa agitatorer — pekar på den anklagade — hindra en polisman utföra sitt kall, eller ämnar ni visa denna klass av utlänningar att de måste respektera Förenta Staternas lagar!"

Det är tydligt att Funch själv icke respekterar lagen, ty i så fall hade han icke på detta baksluga sätt sökt att bemantla sin reella avsikt att prejudicera jury genom att skrika "utlänningar" och "agitator". Le Sueur i sitt tal till juryn sade: "Har det gått så långt att states attorney, en lagens representant, kommer inför er vilka svurit att avgöra detta mål endast efter lag och vittnes-mål, och begär att ni skall döma denne man, icke efter fakta, ty några sådana har han ej framställt mot den anklagade, utan därför att den anklagade var född i ett annat land; därför att han icke, lika som Mr. Funch, valde sina föräldrar och sin födelseplats på amerikansk jord! Jag säger er, mina herrar, när detta värt land ej längre vill giva samma rättigheter till utlänningar och inföding i dess domstolar; när principerna om jämställdhet och rättvisa äro så snedvridna att en lagens upprätthållare öppet förordar diskrimination mot en utlänning i denna stats domstolar, då kan man icke vänta att jag och alla rättänkande män skall längre respektera eller uppehålla en sådan stat!"

I Seattle med förfrågan om I. W. W. kunde arrangera ett massmöte vid hörnet av Hewitt and Wetmore, och skulle arbetarna i Everett efter bästa förmåga hjälpa till härmed, förklarade de, ty de voro trötta på "Commercial Clubs" och sheriff MacRaes terrorism.

Dagen efter, den 2, beslutades att annonsera och avhålla nämnda massmöte å nämnda gathörn sönd. den 5 nov. kl. 2 e. m.

Den 5 nov.

Kl. 12 på middagen avgick "Verona" till Everett med omkring 260 medlemmar av I. W. W. och A. F. of L. 38 som ej fingo rum där köpte biljetter på "Calista."

Då "Verona" anlände till Everett stod sheriff Donald MacRae med sina s. k. deputerade av 600 beväpnade män, och förhindrade någon att landstiga.

Med handen på revolvern steg sheriffen fram och skrek: "Vilken är eder ledare?" Svaret blev, att de ingen hade, utan var och en var sin egen ledare. Ögonblicket efter tjöt sheriffen ånyo: "Ni får

Juryn överlade endast en kort stund. Utslaget: "Icke skyldig".

Stremala var den förste av två anklagade vilka frikändes förra veckan i Hibbing för mindre förseelser i samband med sträjken. Mike Vutkovich, till vilkens mål vi kallade er upmärksamhet förra veckan genom telegram, var funnen skyldig till överfall i andra graden. Detta i trots av de största ansträngningar gjordes av försvarsadvokaterna, ledda av den aggressive Le Sueur, och bör tjäna som en varning till varenda en som tror för ett ögonblick att Ståltrusten har slappnat i dess blodtörstiga och häpsynslösa strid för att krossa deras rebelliska arbetare. Det är värt att anmärka att ehuru försvaret hade att göra med en, som det syntes, väl uppbyggd massa av vittnesmål från bolagets privatpoliser, det likväl lyckades att reducera juryns utslag till överfall i andra graden, i stället för första graden som anklagelsen lydde, vilket menas — "med avsikt att döda."

Det faktum att försvarskommittén tillser att alla mål äro på bästa sätt försvarede, är något på vilket alla "union"-män både på "rangen" och överallt sätter stort värde.

Låt nationen skakas från ända till ända med protester och fordringar på rättvisa. Låt arbetarna på "rangen" förstå genom ditt understöd, att de nu äro en del av en stor klassorganisation vars solidaritet är något att bygga på, och vi skola snart hava i denna den viktigaste av alla industrier, en organisation vilken icke alla ståltrustens mörka makter kunna krossa, fängsla eller skjuta till döds!

I Seattle med förfrågan om I. W. W. kunde arrangera ett massmöte vid hörnet av Hewitt and Wetmore, och skulle arbetarna i Everett efter bästa förmåga hjälpa till härmed, förklarade de, ty de voro trötta på "Commercial Clubs" och sheriff MacRaes terrorism.

Dagen efter, den 2, beslutades att annonsera och avhålla nämnda massmöte å nämnda gathörn sönd. den 5 nov. kl. 2 e. m.

Då "Verona" anlände till Everett stod sheriff Donald MacRae med sina s. k. deputerade av 600 beväpnade män, och förhindrade någon att landstiga.

Med handen på revolvern steg sheriffen fram och skrek: "Vilken är eder ledare?" Svaret blev, att de ingen hade, utan var och en var sin egen ledare. Ögonblicket efter tjöt sheriffen ånyo: "Ni får

Forts. å sidan 3

ALLARM

A monthly official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 50 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2 1/2 cents.

Send all Editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

All other for "Allarm", P. B. 179 Minneapolis, Minn.

Preumerationspris: Helt år 50 cents. Läsnummer 5 cents. Återförläggare redovisar med 2 1/2 cents.

Tidningen utkommer i början av varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

Det S. K. Arbetar-guvernemet i sin rätta prydnad.

Från Sidney, Australien, meddelas, att den 30 sept. 1916, kom ett 30-tal civilklädda poliser med militär auktoritet upp på I. W. W. headquarter i Sidney, Australien, och beslagtogs all litteratur, medlemsmatrikel, Duestamps m. m. samt arresterade kamraterna. T. Glynn, sekr.-treasurer samt red. för Direct Action, Peter Larkin, J. Manitt, B. Bessaut, P. Reeve, jämte senare 8 andra kamrater och anklagade dem för "high treason" emot guvernementet, därför att de konsekvent arbetat emot "concription" — regulär militärskyldighet, vilken just håller på att bli lag i Australien.

"Arbetar-guvernemet!"

"Exemplet som av svenska socialdemokrater och amerikanska socialister så många tusentals gånger framhållits som arbetarklassens eftersökta ideal."

Har ni någonsin drömt om någonting liknande, ni, som låtit lura eder att rösta på arbetarrepresentanterna? Förvisso icke! Vi revolutionärer ha alltid varit medvetna om det parlamentariska fiaskot! Vi ha på grund av denna medvetenhet alltid framhållit arbetarrepresentanternas och arbetar-guvernemetets maktlöshet, icke av vissa s. k. fixa idéer eller blindhet inför de rätta förhållandena, som så ofta framhållits av våra motståndare, utan på grund av vår kännedom om samhällets ekonomiska sammansättning samt politikens uppgift i ett s. k. modernt civiliserat samhälle. Redan de äldsta kända moderna revolutionära arbetargrupperna, Jurfederalisterna. — Bakunisterna, insågo detta och bedrovo sin propaganda för direkta handlingar mot kapitalet och staten.

De riktade mest sin aktion-mot staten på den tiden därför att staten då var mera än nu kapitalets vakthund.

Statens makt har numera betydligt inskränkts från en viss maktinstitution, till ett språkrör för de olika trusterna.

Från denna tid d. v. s. Jurfederalisternas tid, har ständigt en grupp av vakna arbetare uppehållit den direkta aktionens principer och därmed skiljt sig från den röstthungiga arbetarmassan, som på grund av sin blindhet inför det rätta maktmedlet, varit till ett ständigt hinder för arbetarklassens frigörelse, vilket icke kan ske på annat sätt än genom dem själva, således ej genom ett parlament.

De ekonomiska samhällsförhållandena ha ändrats och med denna ändring följde den absoluta nödvändigheten: ändring av arbetarnas ekonomiska organisation till vad den nu är, en industriell, därför att samhällets produktions- och distributionssätt är industriellt.

Fortfarande står en grupp och stampar i politikens stinkande dy-

och kalla sig socialister och sin organisation, arbetarorganisation, och framhålla sådana skäl när man vågar syna deras idéer i söm-marne, att: låge där ingen makt i politiken, varför motstridde kapitalet så ivrigt våra försök att vinna plats för våra kandidater, o. s. v.

Frågan står att besvara, varför motstrider kapitalet socialister-nas inträde etc.?

De olika kandidaterna motstrida varandra inom det kapitalistiska läget, och de använda varje cent de äga för att bli valda, ej för principiella inträsen, som de framhålla för att dupera valnöt, utan för helt egoistiska inträsen. Där är större möjlighet att beståla samhällets invånare om de äga en funktion s. k. för folkets bästa, än annorstädes, därför motstrida de olika kandidaterna varandra.

Nu kommer en s. k. nedstigen eller en arbetare med uppkomlingsmani, han icke bara vädjar till arbetarna att välja in sig utan han pungslår arbetarnas s. k. organisation, partiet, på varje cent de lyckats arbeta ihop, för att bli vald. Han lovar att göra så mycket, men hans löften stanna vid löften endast.

Tror han att han kan utträta så mycket som han lovar så måste vi säga han är dum!

Tror han det icke (vilket jag för min privata del icke tror att han gör) då äro de ylljande de dumma, vilka utan vidare sluka dessa slemmiga grodor deras kandidater ständigt kasta åt dem.

Efter de s. k. folkrepresentanterna blivit vederbörligen installerade till sina funktioner söker man frukterna av deras arbete och finner att de i intet fall skilja sig från sina stallbröder, det borgerliga partiernas kandidater. De trogna valmännen ha alltid sitt försvar till hands: de äro ej många nog! han eller hon har svikit sin klass o. s. v. Aldrig kan det klarna upp för dem, att hela det politiska maskineriet är ägt och vill bli ägt av samhällets ekonomiska baroner så länge dessa äro ägare till maskineriet av produktion- och distributionen. För varje i någon mån klart tänkande arbetare bör det vara tydligt att det enda vi böra rikta våra anfall mot är samhällsmaskineriets ägare för att vinna resultat. Det enda sätt på vilket detta kan ske i närvarande stund är medelst industriellt väl organiserade revolutionära sträjkare.

Arbetare, kamrater. Låt politikerna, de uppkomlingsgalna, själva slås sines emellan om den feta politiska kakan, en ställning är för beklaglig för att förstöra en enda minut.

Fram för den revolutionära industriella organisationen.

Carl Ahlteen.

Kapitalistframfart i San Francisco.

På grund av den s. k. bomb explosionen i San Francisco har kapitalets trogna hydra och den humana mänsklighetens förtäta de institutions "Detektivbyråerna" utvalt flere länge eftersökta oskyldiga offer.

Dessa äro: Tom. Mooney, Mrs. Rena Mooney, Ed. Nolan, Warren K. Billings, Israel Wineberg.

All hjälp som kan, bör räckas dessa offer för blodsugarna. Fullständiga upplysningar jämte listor m. m., erhållas från Försvarskommittén Wm. Edminister, sekr. 939 Mission St., San Francisco.

Ävenså genom tid. The Blast, och Mother Earth.

ARBETARE, KAMRATER!

Stor Hobo-Ball kommer att gå av stapeln i Gymnal Doled Hall, Western Ave. 1 1/2 block North av Hennepin och 7th, söndagen den 10 december 1916, kl. 8 e. m. Inträde 15c. Alla välkomna!

I. W. W. och den revolutionära Syndikalismen.

Teoretiska och praktiska olikheter och jämförelser. Speciellt för "Allarm" av Ragnar Johanson.

V.

Ställningen till politisk aktion med politisk aktion i detta sammanhang, mena vi enbart parlamentarism, oavsett dess speciella tendenser. Den revolutionära syndikalismen har tagit en bestämd ståndpunkt i detta fall, så har också I. W. W. här i landet absolut neutrala ställning som dessa båda ideriktningar slagit in på har i korthet följande orsaker:

All politisk och indirekt aktion har till uppgift att skydda staten och dess maskineri. Att bibehålla den geografiskt nationella strukturen, och att med användande av resurser skydda det på vilket alla stater idag bygger, den privata kapitalismen.

Genomgripande ekonomiska förändringar i landets kapitalistiska strukturen bli politiska reflexer; och, ingen sådan förändring till arbetareklassens förmån har skett opåkallat eller enbart genom parlamentarisk aktion, utan har alltid bakom legat en, på det enbart ekonomiska fältet, utpressad eftergift mellan kapital och arbete.

De största och mest betydande lagförändringar, har, även om det gällt rent politiska friheter, alltid måste kämpas ut, på arbetsplatsen, av den ekonomiskt organiserade proletären.

Även saker av så politisk art som allmän rösträtt, har alltid bakom sig haft de ekonomiska hotet och slaget, sträcker och arbetsnedläggelser.

Så var förhållandet i Sverige 1902 i Belgien samma år och 1913 i Ungern 1907—08 o. s. v.

Särskilt motstånd har mött den syndikalistiska rörelsens, som och I. W. W:s utomparlamentariska ståndpunkt från de blint troende socialdemokraternas sida.

Mot påståendet att det är nödvändigt för en klassrörelse att ha även politisk representation har framkastats och framhållits så starka skäl att de allt fler revolutionerade arbetaremassorna nu i många fall klart inse det rent farliga i dylik "klasskamp."

Vi måste dock genast slå fast, att denna neutralitet från organisationens sida, till allt politiskt schackrande icke gäller individens privata görande och låtande.

Medlemmarna i någon av dessa ekonomiskt revolutionära klasskamporganisationer, ha fullkomlig frihet att vid sidan delta i all möjlig politik, och för vilket parti han behagar.

Detta har också visat sig vara den bästa och säkraste ståndpunkten. Och givetvis använder sig många därutav.

Så småningom försvinner detta intresse hos syndikalisten eller I. W. W. mannen, han kommer underfund med, att hans kamporganisation behöver allt hans stöd och arbete för att bli kampduglig; och han vet att när den blir kampduglig, så har den ensam makt att utomparlamentariskt bevakna sina intressen på detta område.

Werner Combart har i sin kritik av syndikalismen särskilt starkt framhållit denna syndikalisternas ställning till politiken.

Han säger bl. a. (socialism m. m. sid. 124), "Synnerligen lyckliga synes mig resonemangen om den schematiska politiska ombyggnadsteori, som funnit sitt sista uttryck som bekant i läran om proletariatets diktatur. Med full rätt, såsom mig synes, häna de "den parlamentariska övertro...enligt vilken man inbillar sig, att lagen besitter den underbara förmågan att skapa nya sociala krafter." (den italienska syndikalisten Leone's ord).

Sorel har också kritiserat, "föreställningen om regeringsmaktes magiska verkan." Bäst torde dock italienaren Labriola ha deserterats och övergivits. Var-

fastslagit det meningslösa i detta politiserande då han säger, att, "partier kunna välja deputerade (riksdagsmän) men varken sätta en maskin i gång eller organisera ett företag."

Särskilt hård är den syndikalistiska kritiken mot socialismens parlamentariska begrepp, och skola vi närmare studera detta, dess orsaker, i en artikel om ställningen till socialismen.

Från den mest konservativa reformistiska flygeln inom socialismen och till dess yttersta vänster vill man dock söka göra troligt nödvändigheten av parlamentarism.

Man pekar på hur kapitalismen utnyttjar den emot arbetarklassen o. s. v. Men oss synes det ej vara vägande skäl.

Kapitalismen är i sin nuvarande potens så nära förbunden med staten och dess institution och använder sig av all denna sin makt till skydd emot det anstormande proletariatet, som svurit dem undergång. För dem kan parlamentet vara en hjälp i detta försvar, men i och med detta står också deras ekonomiska makt koncentrerad såsom den slutliga och viktigaste positionen.

Förutom denna ekonomiska maktfaktor kan ej vare sig staten eller parlamentet ha någon utsikt att lyckas, och om ansträngningarna riktas emot detta ekonomiska system; faller givetvis för varje stöt och övervinning på detta område, en motsvarande parlamentarisk eller statlig klausul.

Det är detta syndikalisten räknar med och på detta bygger han. Eller för att återigen citera Leone: Syndikalismen bygger hela sin framtid på ekonomiska, psykologiska, etiska och politiska krafter som måste utbildas hos proletariatet."

Nu gives det ju tillfällen då den syndikalistiska medlemmen använder sina s. k. politiska rättigheter men har han därför intet som helst stöd i sin organisation.

Vi taga ett exempel, under valen i Italien 1914 hade politiskt intresserade syndikalister framfört en lista med 4 kandidater. De gingo under beteckningen "Syndikalister" men voro därför ej representanter för politiska syndikalist-organisationen. S. L. P. tidningen, The Daily People, för den 24 Jan. 1914, tar emellertid tillfället i akt att försöka framadvocera att syndikalismen inte alls var politisk, tvärtom! "I sitt hemland har syndikalismen intet att göra med anarkien" (sic) slutar tidningen.

Att en tidning som denna vilken skall representera vänsteriderna inom socialismen ej har bättre reda på sig är ju ett beklagligt, men man får ju ej begära för mycket.

Nu vilja vi se närmare på I. W. W. och dess ställning till politiken.

I sitt nuvarande skede är den fullkomligt jämnställd med syndikalismen i Europa angående denna fråga. Men har det ej alltid varit så?

Vid I. W. W. bildande 1905, stod som initiativtagare S. L. P. Ehuru ett parti har dock denna organisation så radikaliserat sitt program att man upphört att tro på något parlamentariskt reformarbete. Dess mening är ekonomisk modern klasskamp, men, — och här kommer det förunderliga, — med användande av den politiska friheten för att bedriva propaganda för klasskamp, samt med röstslifforna för detta partis kandidater kunna göra ett statistiskt överslag av huru många av väljarmassan som är för industriell unionism!?

Idéen är onekligen dräplig och originell, och bevisar att den parlamentariska aktionen betydligt

för man överhuvud taget släpade den med sig alls, får väl dömas av två orsaker.

Först och främst dogmatiskt fasthållande av den Marx'ska doktrinen, den måste med i sin helhet, även om man skall tvingas att sätta den parlamentariska delen ur bruk, och endast ha den som olöst bokstav. Antingen hela kodexet Marx eller ingenting! Detta bevisar ju kolartrö som är förvånande, man vill inte erkänna att utveckling kan och har gjort revideringar även i Marx' ursprungliga idéer. Vad värde den kan ha när den endast i teorien släpar med, men ej i praktiken användes, är ju litet svårt att fatta. Moderna erfarenheter födra absolut skiljande på dessa två principer, politisk och ekonomisk organisation, de äro båda hindrande för varandra.

Det andra skälet är nog den brist på socialistisk erfarenhet som vi förut påpekat vara förhärskande här. Emellertid visade det sig att, redan ett par år efter bildandet av I. W. W. denna kombination icke kunde äga bestånd.

Klausulen om politisk aktion utströks, och ersattes med det verkligt värdefulla vapnet direkt aktion. Detta var en frontförändring som var nödvändig för effektiviteten av en modern klasskamporganisation. Där är fullkomlig individuell frihet rådande, men något märkbart parlamentariskt intresse har ej visat sig. Detta bevisar det onyttiga i att släpa parlamentarism med sig, men ännu mer, — faran av försumpling och splittring är avvärd.

Om vi ser på de sista årens storartade organisationsarbete, så skola vi finna att stora delar av dess medlemmar, av olika orsaker ej äro berättigade till den "politiska friheten" här, att rösta, men de äro lika fullt, utan medborgareppapper — goda klasskampar, som kunna frambringa ekonomiska förbättringar just därför att de äro organiserade rätt.

Vi vilja nu betrakta ställningen till patriotism och militarism. (Forts. nästa n:r.)

Guds faders plikter.

Historien kan ej för oss, på något av sina många tusen blad om-tala ett tillfälle då begreppet "Gud" satts under mikroskopets skarpa belysning, som just nu under det pågående Europeiska kriget.

Om vi tänka oss en gud sittande på skyn i tillfälle att under det gångna århundradet se de rustningar som de mammondyrkande människobarnen tävlat om att överträffa varandra i, då det gällt uppfinning och komplitering av massmördande helvetesmaskiner, blott för att besjåla och döda varandra.

Allt detta har nu de kristnas gud sett, samt på grund av det honom tillskrivna allvetandet, även vetat om den nöd och elände som det nu rasande kriget bringat över en hel världsdal. I trots av, att de kristna giva detta sitt tankemissfoster äran av att vara både god och allsmäktig, har han ej kunnat hindra, vare sig rustningarna eller för en minut avstannat krigets hemiska framfart.

Denne gud påstås ju vara en kärleksrik fader, som ej låter någon av sina barn förgås, han har ej trots det att hela den stora religiösa amerikanska nationen nitonhundrafjorton föll på knä för honom och bad en hel dag att han skulle stanna kriget, förmått att besvara deras bön. EJ nog med detta Wilsonska påbud, nej i miljoner hem (sorgligt nog) av alla jordens länder bedes samma bön varje morgon och kväll, den bedes av soldaternas lille gosse och flicka, av hans unga svältande och längtande hustru, samt av hans gamla grånade föräldrar, av alla dessa var enda glädje och stöd han var.

Alla bedja samma bön till samma gud, somliga använda sig till och med av bönenämän, sådana, som en "Jesus", (snickarepöjken) en jungfru Maria, och resultatet blir dock detsamma, ju mera de bedja och knäfalla, desto djävligare rasar kriget.

Svaret på alla deras böner är en dumdomskula eller en granatskärva som söndersliter bröstet på den de älska. När skola människorna vakna upp ur denna andliga sömn?

Vi få hoppas att detta kriget ger svaret och förmår väcka miljoner till tanke och besinning, så att de må se den största av alla bedrägerier, tron på en allsmäktig Gud.

Wivi.

En bön på tacksägelsedagen.

O herre gud, jag tackar dig av all själ som har lagt orden så rörande snillrikt i munnen på våra själasörjare på denna dag, ja, som kunna ljuga så vackert i ditt namn, till din ära och vår fördel, så att folket gråto av rörelse. Ja, vi tacka dig o, allsväldige, att du haver lagt makten i våra händer, att regera över massorna. Tack för religionen, det starkaste vapnet att kuva och regera de okunniga och råa, vad vore våra lagar och föreskrifter om det icke vore religionen? Ett intet! Hur skulle vi framgångsrikt kunna föra ett ofantligt krig utan den? Omöjligt! Vi skulle bli behandlade som blodsugare, mördare och de värsta skurkar utav massan, men tack vare din religion så äro vi trygga, mäktiga herrar och våra bord digna av de utsöktaste rätter och de dyrbaraste viner, medan arbetaren icke har smör till sitt bröd.

Tack, gud, för den goda marknaden på utlandet, som gör att vi kunna exportera alla goda varor och sälja endast gammalt skräp hemma till ett oerhört högt pris, tack att priserna på kläder och livsmedel har gått utom räckhåll för vanliga arbetarefamiljer. dem själva och kommande generationer till straff och andra till varnagel, innerligt tack allgode herre för allmän missväxt detta år, så vi har en giltig orsak att höja sadespriserna till sjunde himmeln, fast vi hade köpt säden av bönderna medan den ännu växte och priserna voro låga. Tack du rättfärdiga gud för den tidiga vintern och kylan som sänder priset på ved och kol till loftet på den översta himmeln av dina himlar och ger träarna en vink om din vishets allmakt och för dem in i våra krigandes leder var de kunna fylla sin buk intill sina dagars ände, ty många gå, men få återvända.

Tack av allt hjärta store gud för det välsignade kriget, som gör det möjligt för oss att lägga skatt på skatt och börd på börd på arbetarnas skuldror så att dom snart icke ens kan äta gammal härsken Alaska sill till potatisen utan att vi behöva höra något missnöje. Rättvisse herre och gud, giv att detta kriget förgör all möjlighet till massans upplysning och radikalisering, att vår makt må åter bli lika stor som fordomdags, att vi må förgöra alla fria tänkare och tvinga alla att offra åt dig i din heliga kyrka.

Ja, milde herre, när jag tänker på vår svindlande framgång i ditt namn, på de yttersta av dessa tider, som brakt oss ära, rikedom och makt, så blir jag så uppslupet glad av tacksamhet till dig herre, sömnen viker från mitt läger och jag måste gå ut för en glad natt bland vin och kvinnor. Tack, o store skapare för goda berusande viner och sköna, bedärande lättfärdiga kvinnor. Amen. Victorius.

ma gud, somliga använda sig till och med av bönenämän, sådana, som en "Jesus", (snickarepöjken) en jungfru Maria, och resultatet blir dock detsamma, ju mera de bedja och knäfalla, desto djävligare rasar kriget.

Svaret på alla deras böner är en dumdomskula eller en granatskärva som söndersliter bröstet på den de älska. När skola människorna vakna upp ur denna andliga sömn?

Vi få hoppas att detta kriget ger svaret och förmår väcka miljoner till tanke och besinning, så att de må se den största av alla bedrägerier, tron på en allsmäktig Gud.

En ny Shakespeare kan ej uppkomma genom att studera Shakespeare. Gör vad som passar dig, du kan därigenom ej hoppas eller våga för mycket. Emerson.

En Jul På "Ärans" Fält.

Kanoner hade upphört att dundra; kulsprutorna voro ännu i verksamhet och sände död och förintelse åt fienden som hade lyckat oroväckande nära under dagens lopp. Den hade dock nu genom en mördande eld hejdat och tvingats att draga sig tillbaka. Det hade varit en blodig dag för "hans höghet" kejsarens soldater. Det var nu redan mörkt, och återigen hade de vunnit en "ärofull" drabbning, ehuru den var dyrköpt. Striden hade slutat; endast då och då hördes smattret av en gevärssalva, och här och där syntes ett eldsken mot skyn. Det var fienden som tände på husen, som låga i dess väg på återtag. Några av de högre officerarna hade nu anlånt, de behövde ej nu riskera livet, ty fienden hade drivits på flykten. De hade redan sänt underrättelse hem om segern som de vunnit, och de kände sig stolta vid tanken på huru deras namn skulle läsas utav tusenden, samt huru de skulle komma att hyllas som hjältar av sina egna landsmän.

Soldaterna som hade stridit hela dagen och stått ansikte emot ansikte med döden; som ibland tvingats till anfall med bajonetten, hade nu äntligen fått en välbehövlig vila. De flesta hade, utan att äta en bit, kastat sig ned på marken och voro redan insomnade. Men det var en orolig sömn; de kastade sig av och an, troligen drömde de om alla de färor som de genomgått sedan krigets början. Måhända de i drömmen sågo alla olyckliga som de bringat om livet medelst bajonetten; och kanske offrens av döds-kvalen förvridna ansikten under sömnen passerade revy. Vem vet. Men det var dock en del av soldaterna som ännu voro vakna, och i grupper samtalade om dagens bedrifter.

I en av dessa grupper befann sig en ung man i åldern 27—29 år. Han deltog ej i samtalet, utan syntes djupt försänkt i tankar av sina egna. Denna man var Hans Meiner från staden vid Rehn. Hans hade aldrig riktigt förlikat sig med krigets blodiga hantverk, och han gick till strids som en dresserad hund, väl vetande att om han vägrade skulle det vara liktydigt med arkebusering. Och dö som en förrädare för sina egna landsmäns kulor, det hade han ej lust till. Hans Meiner satt nu försänkt i tankar då han hörde en utav kamraterna påminna de andra om att julen, "fridens" högtid stundade. Det var så rätt; Hans hade nästan glömt detta. Det var ju den 24 december i dag — julafton. Han blev melankolisk; tankarna gingo från mot hemmet där han hade en älskad maka, och en liten son, fem år gammal. Det var nu länge sedan han såg sina kära, och hemlängtan grep honom nu starkare än förut. Huru väl mindes han ej de lyckliga år som han tillbragt i sitt nya hem före kriget kom. Och han började att göra jämförelser. Hans Meiner hade varit gift tre år när kriget bröt ut, och han rycktes ifrån hustru och barn, samt tvingades att lämna allt och följa de andra som skulle ut att försvara fosterlandet emot "barbarerna". Han kom så väl ihåg den sista julen han var hemma, huru ljus livet tedde sig då; sonen var då omkring två år gammal och sin faders stolthet, och han brukade tillsammans med hustrun tala om gossens framtid; de gjorde upp planer huru han skulle uppföstras och beredas för livets stridigheter och allvar. Detta var minnen som påminde Hans Meiner om den lyckligaste tiden i hans liv och varje gång han lät tanken glida tillbaka till dessa lyckliga dagar då blev han synbart röd och vek till sinnes, men vid dessa tillfällen kände han även större avsky för soldatens smutsiga yrke. Nu när han låg där i löpgrav, hungrig och skakande i hela kroppen av decemberkylan kunde han

ej låta bli att i tankarna genomgå de år som han tjänat kejsaren, och han erinrade sig då de olika träffningarna som han tagit del uti. Ja, det var i slaget vid Lem —. De hade hållit fienden på avstånd i hela två dagar, men på tredje dagen överrumplades de av "barbarerna", vilka kommo rusande emot deras ställningar med bajonetterna påskruvade och tjutande som vansinniga. Det var några spännande sekunder som gingo, och Hans kramade om geväret så knogarna vitnade. Nu voro de så nära att han kunde se deras skäggiga anleten och deras vilt rullande ögon; då kom menderades det till anfall, och ögonblicket därpå voro de uppe och rusade motståndarna till mötes. Ett blodigt handgemäng började nu och varade en timma. Hans tyckte det var en evighet. En ung man kom emot honom med bajonetten färdig att stöta i bröstet och det var med nöd som Hans kunde värja sig; han stack och fäktade, men alltid dök en ny man upp framför honom. Blodet sprutade åt alla sidor; det klabbade på händerna så det var med möda han kunde hålla geväret. De döendes jämmer överröstade stridens larm; en del skattade hemskt, svuro och förbannade; åter en del hördes bedja och anropa en "god" och "rättvis" gud om bistånd i deras ängest och dödsångest. Hans såg kamrater falla till höger och vänster om honom, men ännu var han själv osårad. Han hade förpassat ett tiotal av motståndarna till evigheten, men det oaktat trängde de på allt närmare och kejsarens soldater började att svika och slutligen sågo de ingen annan utväg än att fly för övermakten. De blevo förföljda och många voro de som föll för fiendens kulor innan jakten upphörde. Det var ohögliga minnen från denna blodiga dag, och Hans Meiner ryste när detta gräsliga skådespel passerade revy; han tyckte sig då se alla dem som han dödat med bajonetten; huru bedjande de sågo på honom när han satte kniven på deras bröst färdig att genomborra dem; och deras av smärta och hat förvridna drag när han brutalt stack in kniven till fästet. Dessa syner återkommo nu när han låg i löpgrav, och de pinade och förföljde honom även i sömnen. Hans kunde ej få en blund i sina ögon, han var alltför uppskakad och så var det även kallt där han låg insvept i en tunn kappa. Det började nu dagas; det var juldagen som nu gick upp i öster. Hans undrade om de skulle slippa att slås i dag. Han visste att de hade en säker ställning, ja, den var ansedd som ointaglig; utanför var det minnerat samt dessutom fallgropar med vassa stakar uti voro grävda framför löpgravarna. Så de voro väl beredda att mottaga fienden skulle den återkomma. Hans Meiner gavs ej lång tid till dessa reflektioner, ty en patrull hade just rapporterat att den fientliga hären hade hämtat förstärkning samt var nu i antågande. Det blev en febril brådska bland kejsarens soldater, alla blevo anvisade sina poster och tillsagda att försvara sig till sista man. Kanonerna på båda sidor hade redan börjat tala, och den fientliga hären kom allt närmare och närmare. Kulsprutorna började även att tagas i bruk, och det väsen som dessa orsakade var öronbedövande. Marken formigen skakade av den häftiga skjutningen; granater exploderade i luften och kulorna vislade över huvudet på Hans så han trodde att alla avgrundens demoner voro lösa. Detta skjutande varade några timmar och då det senare avgick i våldsamhet troddes det att striden snart skulle upphöra. Men man hade misstagit sig. Fienden beredde sig till ett bajonetanfall, och under det återigen skjutningen tilltog kommo de i språng

Everett Massakeren

(Forts. från sid. 1.)

dela sig med yttre världen eller ens konsultera med försvarsadvokater.

Samma kväll blevo 3 kvinnor arresterade på spårvagnen, på väg hem från Everett. Efter 9 dagars kvarhållande blevo de två frisläppta, men Edith Frenette, vilken, som vi redan nämt, vistades i det fria på 1,000 dollars borgen, har nu flyttats till Everett, anklagad för mordförsök.

Då detta skrives har 140 av de fångslade frigivits, 41 stycken transporterats till Everett, anklagade för mord. De övriga kvarhållas i Seattle, väntande på att bli frigivna — eller anklagade.

Men Everett "Commerciella Clubs" medlemmar, MacRae — är sårad — och hans "deputerade" äro på fri fot och fortfarande regera och uppehålla "lag och ordning" i Everett.

Kamrater över hela landet! Hållen massmöten! Organiseren försvarskommittéer! Samlen in kontanter och sänd till adr. här nedan! Kom ihåg, att det är edra kamrater, som stridit och strida eder strid! Nästa gång kanske det är ni som falla offer för den hittills så ojämnna striden!

Kommen ihåg och påminnen alla oorganiserade arbetare: att det är de som bära ansvaret för våra offer och våra martyrer. Ty hade de alla varit organiserade hade paralyserandet av industrien varit nog för att tvinga alla Kommerciella Klubbar, Arbetsgivarföreningar, och Stater, att ligga på knä inför oss och våra fordringar, och massakern i Everett hade kunnat förebyggas med samma vapen, nämligen paralyserandet av därvarande sågverks- och skogsindustri.

Det är sträjken — den generella dikterad av Solidaritetens anda som är arbetarnas starka vapen. När skolen ni oorganiserade arbetare inse detta! Huru många av edra klasskamrater skola ännu lida martyrdöden, innan ni vaknen upp och ställen eder i den revolutionära industriella organisationens led? Hur många!

Eric Malm.

— Sänd alla bidrag till Defence Committee, Box 1878, Seattle, Wash.

marsch för att intaga hans "höghet" kejsarens löpgravar. Föga anade de vad som väntade dem. De visste ej att de inom kort skulle få företaga en "färd" mot höjden, ej heller visste de att fallgroparna stodo färdiga att uppsluka dem och spetsa dem på skarpa pålar. Hans och de andra lågo och betraktade de framryckande, som rovdjur lurar på sitt rov, och de inväntade blott ögonblicket när fienden skulle beträda det minerade området. Spänningen var hög. Nu äntligen äro de där; Hans hörde orden givas att spränga minorna, och han vågade knappast se åt det hållet. "Barbarerna" voro nu utanför fallgroparna och i täta massor på det minerade fältet. En förfärlig knall höres, och åtföljes utav hjärtskärande skrin av sårade människor; jord och blod rägnade ned över Hans där han stod, och delar av lemmar föllo ned omkring dem; huvudlösa kroppar, avslitna armar och ben kommo ramlade ned i löpgravarna där Hans befann sig. Han stod liksom förstendad när han såg huru de olyckliga föllo ned i groparna; huru de spetsades på de vassa stakarna och vredes sig och utstötte höga jämmerrop när de efterföljande föllo över dem tills slutligen groparna voro en enda massa fulla utav stympade kroppar.

Hans Meiner såg allt detta och han trodde att han skulle mista förståndet; han hade hört att det skulle vara ett helvete, och han var övertygad om att han hade blivit förflyttad dit just nu. Det var nu nästan över, det stora slaget var vunnit; fienden drog sig

Från arbetsfältet, (Bulletin av

Local 400 of I. W. W.

Från Iowa rapporteras att dikning kommer att pågå hela vintern, runt Fort Dodge. Daglön från \$3.00 till \$5.00. Samma är förhållandet i Dubuque.

* * *

Swift & Co., önska "Chicken-pickers" i Dubuque, Iowa. Falls & Sheldon. Hens 4c, Chickens 3½c.

* * *

Minnesota.

Delegater äro behöfliga runt Bemidji. Kontraktörerna däromkring hyra män från I. W. W. hall. Gott om arbete.

* * *

Alla delegater väster om Montana böra rapportera till "Spokane Branch." Alla "duplicate cards" komma att utlämnas från huvudavd. En rekord är förvarade där. Alla ansökningar för dylika böra åtföljas av 25c. för boken, ävenså alla tillgängliga rekord — nummer, local, etc.

Alla lokalavd. böra upptaga samma taktik.

* * *

Wisconsin.

Från Chippewa Falls meddelas att gott om arbete finnes, avlöning \$2.50, board \$5.25.

* * *

Nu ha redan många I. W. W. män gått upp i skogen i norra Minnesota, Wisconsin och Mich. Förra året när e organiserade arbetarna i skogen begärde \$30.00 i månaden svarade skogsbaronerna att om de betalade mera än \$16.00 i månaden, vilket var lönen, i fjor, så skulle de gå i konkurs.

I år kunna samma patroner utan prut betala från \$40.00 till \$60.00 i månaden. Detta visar vad arbetarna kunna göra när de stå enade om och fordra sin rätt.

Varje rättänkande arbetare bör se sin skyldighet att snarast möjligt organisera sig.

Vi påräkna i den närmaste framtiden alla dem som medlemmar i org. som i någon mån äro villiga att göra något för sin egen och klassens frigörelse.

* * *

Frågan är nu framme om en stor förstärkning för I. W. W. 6,000 finska socialisterna stå i begrepp att ingå i org. 60 dagar är stipulerad tid för de olika local avd. av Finska Socialistpartiet för att företaga röstningen samt nödig propaganda för det storartade steget.

Frågan är ytterst viktig och på grund därav bör den noga diskuteras.

* * *

I. W. W. tycks ha ett öppet gott arbetsfält runt Des Moines. Männen hyras från I. W. W. hall. Runt Ames äro medlemmarna aktiva.

Gott om arbete finnes i Mason City.

* * *

Vem bryr sig om fånarna? Låt dem slå ihjäl varandra eller tramp på i takt i mitten på gatan, ledda av mässingbeslagna tölp, så kan man vandra obehindrat på trottoaren.

Victorius.

Det du kan göra själv, ingen utan du själv kan lära dig. Var är den mästaren som lärt Shakespeare, Franklin, Washington, Bacon, Newton m. fl.? Varje stor man är sin egen lärare.

Emerson.

Sådan vår religion, skolundervisning och art är i samhället, sådan är vår tro om detsamma. Alla män tala vitt och brett om förbättringar av samhället med resultat att ingen man förbättrar sig själv.

Emerson.

sakta tillbaka, men den lämnade tusenden döda och stympade på valplatsen. Hans kom så småningom åter till sig och kunde åter en gång tänka redigt. Han var ju ej i helvetet, han befann sig ju uppå "ärens" fält. Där hade han firat "fridens" högtid.

A. A.

Några minnen ur arbetarklassens historia.

Speciellt för "Allarm"

av G. W. Lundberg.

Ofta hör man av de äldre personerna, "att aldrig var det några sträjker och bråk i vår ungdom som det nu är, och som försvar tillägga de, men så var ej socialismen känd på den tiden," och huru många är det ej av arbetarne, som tror att sträjker och arbetarorganisationer endast hör till de sista århundradens historia. Dock, så långt vi går tillbaka i historien, har det funnits brutala mästare och rebelliska slavar, och lät oss därför göra några axplock ur arbetarklassens historia. Att taga varje händelse är ju ej nödvändigt, för att bevisa att sträjker och arbetarorganisationer existerat redan i våra förfäders dagar.

Under den Romerska kejsaren Constantins regering, hade romerska arbetare omkring 35 arbetarorganisationer och sju hundra år före V. T. B., påstår Plutarch, Mommsen och Ward, att yrkesföreningar existerade i ett stort antal. Solon, den store lagfabrikören av Athen, godkände föreningsrätten och gjorde lagar till deras förmåner. De artistiska byggnadsarbetarnas organisation, existerade omkring sex hundra år i Rom, Attica och flera platser i Grekland. Organisationsidéen var spridd bland alla grenar inom industrien, omfattande även circuspersonaler, gladiatorer och spåmän.

Den första stora historiska sträjke, var av judarne som leddes av Moses. Den var lik den moderna sträjken i dag. Många blodiga sammanträffningar ägde rum mellan arbetarne och deras basar. Moses organiserade arbetarne och genomdrev friheter. Moses gav order till icke mindre än en miljon hebreiska arbetare, att lägga ner sina verktyg och marschera sin väg. Detta var fysisk och ekonomisk, såväl som religiös orsak som drev de båda bröderna, Moses och Aron att ingiva en petition till konung Pharaoh, mot för hårt arbete, dålig föda och orättvisa behandlingar. Men konungen vart vred och sade: "Moses och Aron, varför dragen i folket ifrån deras arbete?"

En annan stor sträjke var ledd av Nakis, ett snille och ledare av arbetarklassen. Han slog Ephori, som uppmannade de varmblodiga aristokraterna, att vara beredda vid vilken tid som helst, med vapen, för att slakta ner den nakna, halvsultna och obehövade arbetaremassan, för att hålla dem nere i de förhållanden som han, Ephori, hade propagerat. Nabis gjorde en fransk revolution av situationen, och när han och hans arbetarearmé hade färdiggjort sitt blodiga arbete, hade Ephori ramlat för att aldrig resa sig igen.

Nabis levde i Grekland 207 år före vår tidsräknings början.

En annan uppresning av arbetare var år 413 före vår tidsräknings början, när 20,000 kedjade slavar, vilka arbetade i silvergruvorna i Laurinmo, där män och kvinnor, svultna och nakna, sällan fick se dagljuset, reste sig för att bistå den modiga Spartans i hans 27-åriga krig mot Athenarne. Den stora sträjke förorsakade Athenarne en stor förlust, genom att de förlorade sina gruvslavar.

Tvåhundraåttio år efter, fick Laurium uppleva en ny sträjke. Arbetarne i Lauriums silvergruvor 133 år före vår tidsräknings början, var de första som lågo trettio mil från Athen och voro fullkomligt underjordiska. De nakna arbetarna voro kedjade och fick arbeta sig till döds, under direktion av råa mästare som hade hyrt dem av kejsaren.

En dag mördade gruvslavarne sina uppsyningsmän, plundrade vapenföråden och intogo staden. De spridde sig över landet, men voro snart förrådade och bedragna

av Heraklitos, som var borgmästare, och så gott som alla gruvslavar blevo mördade.

I Latium — 194 före vår tidsräknings början, utbröt en sträjke bland slavarne, i förening med arbetsslavarne i staden. En grupp av lägre och importerade lantarbetare förklarade sträjke en högtidsdag, när innevånarna i Setia, (en mindre by) skulle äsa en Gladiators strid, men en förrädare bidrog de sträjkan och Merula, en romersk fältherre förde en tränad trupp av romerska soldater mot dem med resultat att två tusen av de sträjkan blevo dödade.

Det var många blodiga sträjker både före och efter den nya tidsräkningen. En är ett typiskt exempel av kondition. På ön Scio (även kallad Chios) sju mil från kusten av mindre Asien, existerade slaveriet i den mest djävulska formen. Omkring år 250 organiserade en slav vid namn Drimakos, en del desertörer och gick upp i bergsbygden där de befästade sig. Han valdes där till deras ledare. De rika i Scio gjorde alla försök att få honom tillfångatagen.

I en konferens med stadens magistrat, tvingade Drimakos dem att underskriva ett till dem framlagt underhandlingsformat. Han sade: "Vad vi vilja, är subsidier, inget mer, men vi skola aldrig mera underkasta oss fångenskap och slaveri."

Forrdingarna beviljades och höllos i helgd tills de besittande på ön Scio överlade om en komplot för att få Drimakos mördad. Då den store ledaren fick höra komplotten, uppmanade han sin favoritman att förekomma de sammansvurna att få hans huvud. Han sade: "Son, till den som bringar mitt huvud till Chianarne, erhåller penningar och frihet. Jag har levat länge nog; du är mig kär, därför är din skyldighet att hugga av mitt huvud och taga det till dem, erhålla belöningen, returnera hem och bli lycklig."

Motvilligt lydde den unga mannen, men efter hans död överföll Drimakos band Chianarne och tötterade dem samt lät resa ett monument av Drimakos, deras hjälte.

Bland anteckningarna om de större strider som fördes av miss-handlade arbetare, är den strid som fördes av Spartacus. Han sade: "Om ni är män, slå ner edra vaktare, följ mig och lät oss lägga i bergpassen. Om ni är djur, stanna då här, lik den feta oxen som väntar på slaktarens kniv." Detta var omkring 75 år före vår tidsräknings början som denna händelse ägde rum och fördes av gladiatorernas organisation.

Understödd av slavar och föreningar, gjorde Spartacus många svåra förluster för romerska myndigheterna och visade att han var en god general och genius.

Missförstånd och avundsjukan emot honom ibland hans män, var troligen resultatet till hans undergång.

Efter många anseliga segrar som träffade Rom från 74—70 före vår tidsräknings början, blev Spartacus och hans män, de flesta slaktade i ett slag som de omedvetna om blevo drivna uti av sina efterföljare. Sex tusen av hans män flydde, men blevo tagna och massakrerade.

Florius säger: "Spartacus dog lik en romersk kejsare, dödade sina motståndare och föll, med sin kropp så fullständigt sönderskuren, att det var nästan omöjligt att igenkänna densamma."

Detta kan vara nog för att få en inblick i det långt förflytna. Vi se av detta hur våra slavarande kamrater hade att strida för tillvaron och friheten samt huru de maktägande med vapen dräpte de frihetssträvande revolutionärerna i det nuvarande tidevarvet, och det beror på dig kamrat om det skall fortgå. Samma förhållande råder.

Forts. i nästa nummer.

Slavarnas fula vanor.

Av E. Engström.

Forts. fr. föreg. n.r.

Ehuru utrymmet knappast tillåter det, tvingas jag likväl att anföra ännu ett och annat från Tolstoys djupsinniga, allvarliga betraktelser, han säger:

"Till dem det har makten tillåter lagen göra allt vad som är till deras bästa. Till alla andra menas: lagen tillåter oss göra allt det vilket icke är förbjudet.

Till alla dem som äga sunt förnuft är det absolut klart att allt som döljes under ordet lag är endast försvar för de mest grymma tilltag, utövade av vissa individer mot andra.

Till mig förefaller det sig så, att moral är omöjlig utan rättvisa, ett gott bemötande, hjälpsamhet och förlåtelse. Men dessa egenskaper äro främmande till den artificiella lagen."

Om detta monster, lager, skriver Ellen Key i sin bok "Moralens utveckling", det "under en viss tid var detta tunga och gagnande för att inköra människodjuret. Men sedan förlamade det deras "utveckling". Hunden, barnet och folket som tuktas för länge bli fega och lågsinnade; förtryck förnedrar den mänskliga personligheten."

Ingen institution med lagar och förordningar har likväl gått så långt som kyrkan uti sitt arbete med att binda, förfölja och förstöra den mänskliga personligheten. Kyrkan motarbetar allt, och alla som icke helt och hållet går ut på att främja hennes framgång. Vilken skärande kontrast är hon icke till vetenskapen. Dr. Fridtjof Nansen, säger i sitt tal till The Social Political Education League "Life is in itself rich, beautiful, and full of possibilities." Lyssna nu till Sv. Luth. kyrkans organ "Augustana"; i nyårsnumret 1914 överraskar hon oss och säger: "Se på korset så kan du trampa ditt eget jag under dina fötter!" (vilken avskyvärd och gent emot naturens lagar stridande uppmärksamhet). Samma kyrkas präster predika: "Älsken edra övningar, bedjen för dem som förfölja eder, gören väl mot dem som hata eder etc.

Kyrkan, hon som förföljt och mördat, är fräck nog att slunga dylika uppmaningar till dig, och du söker efter bästa förmåga efterleva hennes bud och stadgar.

Naturens lagar dem ingen mänsklig varelse kan bryta mot, och undkomma följden av, respektar och sysslar allmänheten sig minst av allt med.

Vintern är i antågande och med vintern kommer arbetslöshet till många, och som en ovillkorlig följd därav, nöd och armod. Många av eder som skrikat till helvetet med I. W. W. och socialist, skola då lida. En och annan av dessa olyckliga (som man uttrycker sig i vardagligt tal) har haft hem och annan egendom — nu intet — och därför ha de också varit i favör av lösdrivarelagen, samt förbudet att tigga. Nu äro ni offren — nu få ni själv knacka sten tillsammans med dem ni en gång förföljt, sova tillsammans med dem i fängelset, i landsvägsdikt eller i bästa fall i någon halstack som tillhör eder granne, honom du röstade på. Så har ni ordnat det själva. Så ville ni ha det för den andre, icke för eder själva. Lag icke rättvisa. Nu får ni kanske luffa landsvägen och trängas med dem ni skrikat till h—t med, om tillfället till hjälp (som det så vackert heter) från barmhärtighetsinrättningar eller bättre lottade medmänskor. Ni togo från eder rätten att tigga och lade den i händerna på andra s. k. välgörenhetskommittéer, synliggäst, parasiter; t. o. m. societetsdamer fingo därigenom ett tillfälle att göra gott och samtidigt röa sig med tillställandet av välgörenhetsbaler och ba-

zarer. Blir det ett överskott efter tillställningarna så kan ni leva på bara hoppet någon tid. Överskottet vilka mången gång slukas innan det når eder. Tänk över det hela och edra ögon skola öppnas och ni skolen själva se hur himelsktskriande vansinnigt ni inrättat det åt eder själva. Lyckas icke damerna riktigt bra, så får prästen och kyrkan ett utmärkt tillfälle att göra propaganda. Det har kommit till mig personer som berättat mig att i en viss kyrka härom året fick varje person som ville genomgå en s. k. frälsningsprocess, femtio cents, som snart kom ned till kaffe och bröd, och slutligen nedlades humbungen innan vintern och nöden var över. Fy fan så vidrigt! Vissa vintrar kommer hobokungen och hans adjutanter och konkurrerar med de ovannämnda i affären att hjälpa de fattiga. Dessa månglare ha till mål att i första hand genom den gemensamma nöden kräva sig själv över den dåliga tiden på året genom att få eder som äro vana att arbeta, utföra ett och annat arbete för allmosor. Själva kunna ni ej tigga, men hobokungen och de andra kunna tigga emedan de kalla sig själva välgörenhetsföreningar, kommittéer o. d. med styrelser som alltid leva gott på de hoptiggda medlen. Räcker icke medlen till, ja då svälta och frysa ni ihjäl. Ni kunnen likväl under alla omständigheter hugna eder med att ni själva voro med och drogo förbannelsen över mänskligheten.

Jag tror nu att vi alla äro ense om att det är en mycket allvarlig situation vari mänskligheten befinner sig i, och den fara som hänger över oss alla reduceras ej genom att tillsluta våra ögon för verkligheten.

Ville ni nu bli kvitt era fula vanor så måste ni själva utföra arbetet, det är det enda medel jag känner, dock, de flesta av oss måste, för att lyckas lämna den skola eller omgivning vari vi befinna oss och ge oss in i den moderna revolutionära arbetarrörelsen, vilken, enligt min åsikt, i en framtid kommer att spela huvudrollen i omskapandet av de ekonomiska orättvisorna som arbetarklassen lider under.

Efterföljande rader, skrivna av Tennyson, synes mig böra bäras i minnet av varje person som utvecklat viljan att åstadkomma något verkligt fruktbärande, han säger:

Egen rätt och kännedom om densamma jämte självkontroll, se där den enda ledningen för livet, för vinnande av makt. Icke makt framkommen omedvetet, utan makt för att göra livet värt att leva. Om vi leva livet efter denna regel frukta vi ej nästa människas rätt, enär handlingen är resultatet av medvetandet.

Ur antikrist.

Av Friedrich Nietzsche.

"Jag fördömer kristendomen, jag uttalar mot den kristna kyrkan den fruktansvärdaste av alla anklagelser, som någonsin en anklagare burit på tungan. Hon är för mig den högsta tänkbara korruption, hon har haft viljan till yttersta möjliga korruption. Den kristna kyrkan lämnade intet obetört, hon har av varje värde gjort ett icke värde, av varje sanning en lögn, av rättskaffenshet, en själslöshet. Man skulle blott säga att ännu påminna mig om hennes 'humanitära' välsignelser! Att avskaffa någon som helst nödställthet stred emot hennes djupaste intresse, hon levde av nödställtheter, hon skapade nödställtheter för att föreviga sig själv... Syndens mask t. ex. med denna nödställthet har först kyrkan rikligt mänskligheten! "Själarnas likhet inför gud", denna falskhet, denna förevändning för alla lågsinnade rancunes, detta sprängämne till begrepp, som slutligen blivit revolution, mo-

Peter Kropatkin och den revolutionära arbetarrörelsen.

Av Ed. Mattson.

Forts. fr. föreg. nummer.

III.

Det var Kropatkins mening att om någon månad, sedan han tillfrisknat, samt då stormen hans flykt orsakat fått lägga sig, återvända till Ryssland. Men inseende att han aldrig mera skulle kunna bedriva öppen propaganda bland arbetarna i Ryssland, och då han trodde sig hemma vara till bättre nytta för den revolutionära anarkistiska rörelsen, som då drog genom västra Europa, genom att söka giva denna rörelse dess rätta form, så beslutade han sig för att stanna.

Han drager sig mer och mer till de kroppsarbetande klasserna. "Att hos dem väcka sådana åskådningar, som skulle giva de bästa resultat i kampen för arbetarnas bästa; att fördjupa och utvidga de ideella principer, som en gång skulle ligga som underström till grunden för den kommande sociala revolutionen.

Att för arbetarna utveckla dessa principer och dessa ideal, icke som en befällning från deras ledare, utan som ett resultat av deras egna tankar, och att väcka deras eget initiativ nu, då de ur sin obemärkthet kallades att framträda på den historiska arenan för att uppbygga en ny organisation av samhället. Detta allt syntes honom vara nödvändigt för mänsklighetens utveckling. Han förklarar sig därför med de män som verkade i denna riktning, och han sökte uppliva dem som voro uttrötta av årslånga strider.

De kamrater, som påstått att anarkister som t. ex. Kropatkin icke utträttat mycket för den ekonomiska revolutionära organisationens utveckling, de hava studerat den internationella arbetarrörelsen felaktigt.

Vad är det här ovan, från Kropatkin citerade, annat än en del av den revolutionära syndikalismen (I. W. W.) program?

Vi ha sagt, och vi säga i dag, att vi vill utveckla principer och ideal så vi veta vad vi strida för och vad vi vilja erövra.

Internationalen, som grundades — ej av Marx — av franska arbetare, komma för att besöka världsutställningen i London 1862 och representera för engelska "trades unions" hade till uppgift: Arbetets direkta kamp mot kapitalet på det ekonomiska området. D. v. s. arbetarklassens frigörelse, icke genom en lagstiftning, i vilken bourgeoisien tager del utan genom att arbetarna själva tilltvinga sig medgivande av kapitalisterna och tvingar dem att en-

därn idé och hela samhällsordningens nedgångsprincip — är kristen dynamit... Humanitära välsignelser av kristendomen! Att tukta humanitas till en självbetsägelse, en konst i självbe-fläckelse, en vilja till lögnen för varje pris, en motvilja mot, ett förakt för alla goda och rättskaffens instinkter! Det finner jag vara kristendomens välsignelser! — Parasitismen såsom kyrkans enda praxis; med sitt bleksots, sitt 'helighetsideal' utdrickande allt blod, all kärlek, varje förhoppning till livet; ett efter detta såsom viljan till varje kvalitets förnekande; konst såsom igenkänningstecken för den mest underjordiska sammansvärjning, som någonsin existerat — mot hälsa, skönhet, harmoni, tapperhet, ande, själsgodhet, emot livet självt. Denna eviga anklagelse mot kristendomen vill jag skriva på alla väggar, så långt väggar finnas, jag har bokstäver för att göra även blinda seende... Jag kallar kristendomen den ensamma stora förbannelsen, den ensamma inre förstöringen, den ensamma stora hämndinstinkten, för vilken intet medel är giftigt, hemligt, underjordiskt, smått nog — jag kallar den mänsklighetens ensamma odödliga skamfläck... I statsocialismen ser Kropat-

kin ett medel att stärka kapitalismen. Att alla produktionsmedel skola överlätas i statens händer, såsom järnvägar, jord, järn- och kolgruvor, banker etc. — allt monopoliseras, och staten är ju beroende av storkapitalet. Vi äro eniga med Kropatkin häri. Vi se i detta ett av de största hindren för att den sociala rikedom en dag skall kunna övergå till arbetarna — producenter och konsumenterna. Vi se däri ett medel att stärka kapitalisten, att öka hans styrka i kampen mot den upproriske arbetaren.

Man avlägsnar sig i verkligheten från det ögonblick då producenter och konsumenter själva skola bli herrar över produktion och distribution, om man börjar att överlåta produktion och utbyte i händerna på parlament, ministrar och ämbetsmän, förklarar Kropatkin.

Vi veta att den sociala revolutionen icke åstadkommes genom lagar. Vi ha alla varit uppfödda med fördomar angående statens uppgift att vara försyn. Hela vår uppfostran går ut på att invånarna i ett tro på regeringens och statens — försynens dygd. Filosofiska system ha utarbetats och förkunnats för att upprätthålla denna fördom. Teorien om lagen uppställes i samma ändamål. Hela politiken är grundad på denna princip, och varje politiker, vilken färg han än må ha, kommer alltid att säga till folket: "Giv mig makten, jag vill och kan befria er från det elände som trycker er!" Vi känna också igen dessa uttryck! Kropatkin förfäktar att statsocialismen ej kommer till förverkligande, och han har säkerligen rätt. Statsocialismens idé, parlamentarismen, är korrupt, den har ju så gott som redan fallit, oförmögen som den är till fördel för den producerande klassen. Vi komma otvivelaktigt att passera förbi statsocialismens reaktionära samhällsform. Vi arbeta ju för en revolution, den sociala revolutionen, vilken vi med Kropatkin absolut hålla före att måste komma, såsom en oundviklig följd av det ekonomiska osäkerhetstillstånd kapitalismen framskapar, samt på grund av allt starkare och starkare frihetslängtan hos folket. Nåväl, då vi nu genom den sociala revolutionen omskapa samhällets form, så kunna vi icke trö eller gå med på, att vi under eller efter revolutionen skola överlåta samhällets ordnande åt någon slags regering, utan måste detta ordnas genom fri verksamhet av fritt sammanslutna grupper, för att individernas frihet må komma till sin fulla rätt. Tendenserna pekar ditåt och därför måste vi passera statsocialismen. Att inbilla sig, att man med statens hjälp skall kunna avskaffa kapitalismen, det är, enligt Kropatkins mening, lika felaktigt som att vilja fullborda arbetarnas befrielse med kyrkan eller cesarismens makt. Forts.

kin ett medel att stärka kapitalismen. Att alla produktionsmedel skola överlätas i statens händer, såsom järnvägar, jord, järn- och kolgruvor, banker etc. — allt monopoliseras, och staten är ju beroende av storkapitalet. Vi äro eniga med Kropatkin häri. Vi se i detta ett av de största hindren för att den sociala rikedom en dag skall kunna övergå till arbetarna — producenter och konsumenterna. Vi se däri ett medel att stärka kapitalisten, att öka hans styrka i kampen mot den upproriske arbetaren.

Man avlägsnar sig i verkligheten från det ögonblick då producenter och konsumenter själva skola bli herrar över produktion och distribution, om man börjar att överlåta produktion och utbyte i händerna på parlament, ministrar och ämbetsmän, förklarar Kropatkin.

Vi veta att den sociala revolutionen icke åstadkommes genom lagar. Vi ha alla varit uppfödda med fördomar angående statens uppgift att vara försyn. Hela vår uppfostran går ut på att invånarna i ett tro på regeringens och statens — försynens dygd.

Filosofiska system ha utarbetats och förkunnats för att upprätthålla denna fördom. Teorien om lagen uppställes i samma ändamål. Hela politiken är grundad på denna princip, och varje politiker, vilken färg han än må ha, kommer alltid att säga till folket: "Giv mig makten, jag vill och kan befria er från det elände som trycker er!" Vi känna också igen dessa uttryck!

Kropatkin förfäktar att statsocialismen ej kommer till förverkligande, och han har säkerligen rätt. Statsocialismens idé, parlamentarismen, är korrupt, den har ju så gott som redan fallit, oförmögen som den är till fördel för den producerande klassen. Vi komma otvivelaktigt att passera förbi statsocialismens reaktionära samhällsform.

Vi arbeta ju för en revolution, den sociala revolutionen, vilken vi med Kropatkin absolut hålla före att måste komma, såsom en oundviklig följd av det ekonomiska osäkerhetstillstånd kapitalismen framskapar, samt på grund av allt starkare och starkare frihetslängtan hos folket.

Nåväl, då vi nu genom den sociala revolutionen omskapa samhällets form, så kunna vi icke trö eller gå med på, att vi under eller efter revolutionen skola överlåta samhällets ordnande åt någon slags regering, utan måste detta ordnas genom fri verksamhet av fritt sammanslutna grupper, för att individernas frihet må komma till sin fulla rätt. Tendenserna pekar ditåt och därför måste vi passera statsocialismen.

Att inbilla sig, att man med statens hjälp skall kunna avskaffa kapitalismen, det är, enligt Kropatkins mening, lika felaktigt som att vilja fullborda arbetarnas befrielse med kyrkan eller cesarismens makt. Forts.

TILLIES LUNCH ALL HOME COOKING

N. W. Phone Nicollet 3473

216 So. 4th St.

For Ladies and Gentlemen

Minneapolis, Minn.

C. MACKÉPRANG

BOOKS & STATIONARY

Skandinaviska Böcker och

:: Tidningar ::

229 Cedar Ave., Minneapolis, Minn. (Seven Corners Post Office)

Tri-State Center 4147

SEVEN CORNERS FURNITURE STORE

(Wm. P. Carlson, Prop.)

FURNITURE, CARPETS, STOVES

Complete House Furnishing

1412-1416 Washington Ave. S. Minneapolis, Minn.

Klichén härovan är en reproduktion av "The Miners Defence Button."

Alla pengar som kunna erhållas genom försäljning av dessa märken komma att användas för att bestrida försvarsomkostnaderna för dessa tre kamrater vilka äro anklagade för mordare av första graden. Detta ej på grund av att någon av dem spillt en droppe blod eller är i minsta grad skyldiga till något brott, utan därför att de bisträckt sina stridande kamrater på Mesa Range med organiseringen av gruvarbetarna därstädes. Ståltrusten säger att de äro skyldiga! Vad säger du arbetande man och kvinna, för vilkens väl striden pågått och pågår?

Dessa märken sändas till var och en för 15 cents för en, 2 för 25c., 5 för 55c. Alla över 5 till en adr., 10 cents sty. Den extra förhöjningen upp till 5 sty. är för porto. Alla I. W. W. lokalavdelningar ha dem till salu för 10 cents sty.

Adr. Twin City Def. League (Branch, Minn. Def. League), Box 1776, Minneapolis, Minn.

* * *

Det är ej nog med att varje revolutionär eller radikal arbetare själv köper en av dessa märken utan bör samtidigt känna det som sin plikt att ha ett lager på hand och sälja till alla han kommer i beröring med. De äro ytterst lättsälda. Nästa förhör är den 18 december.

O. N. Hilton från Denver, Col., kommer att föra de anklagades talan.

Häll möten, sälj märken, samla in pengar kamrater. Våra oskyldiga kamrater måste bli fria. Red.

BREVLÅDA.

Om någon känner till J. Devlins adr. var god meddela adr. till Local 400 exp.

Som tidningen går i press kommer meddelandet att förhöret med våra tre kamrater uppe på Mesa Range Sam Scarlett, Charlo Tresca och Joe Smith är uppskjutet till den 18 december detta år.

Kamrater arbetare, fart i försvarsarbetet. Vi kunna ej göra för mycket för dessa våra kamrater. Red.

Samtidigt inkommer meddelande från Cigararbetarnes L. U. No. 102, I. W. W., Tampa, Florida, att de vunnit sin sträjk gent emot därvarande cigarfabrikörer.

KAMRATER!

Orsaken till Allarms tryckning en vecka senare än vanligt är: att vi skulle ha kamr. Gustav Johnsons fotografi in, ävenså beskrivning om Everett-saken. Så tänkte vi oss att möjligen ha nyheter från Chicago convention. Vi kunna dock ej uppehålla tiden längre, så i stället få vi hela beskrivningen i jan. numret.

Till sist är det julnumret och blir något sänär färskt till jul. Red.

SÖNDAGEN DEN 10 DEC.

avhåller Svenska Socialistklubben ett stort diskussionsmöte å Norden Hall, 5 St. East, Hennepin Ave., Mpls., med början klockan 3 e. m. Ämne: Vad gagnar de 100,000 arbetande männen och kvinnorn här i Mpls. mest. Arbetet för livet efter detta. Sjuk- och begravningshjälpen för tillfället eller Revolutionärt och socialistiskt organisationsarbete?

Fri diskussion. Alla välkomna!